

Ἡ τέχνη τοῦ ἐρωτᾶν δὲν εἶναι τόσο εὐκό-
λος ὅσον νομίζομεν· εἶναι μᾶλλον ἢ τέχνη τῶν
διδασκάλων ἢ τῶν μαθητῶν· πρέπει πολλὰ νὰ
ἐμαθέ τις ἥδη ὅπως γνωρίζῃ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ
ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ. Ὁ σοφὸς γνωρίζει
καὶ ἐρωτᾷ, λέγει Ἰνδικὸν ἀπόφθεγμα· ἀλλ' ὁ
ἀμαθὴς δὲν ἠξεύρει περὶ τίνος νὰ ἐρωτήσῃ.

J. J. ROUSSEAU.

Ὁ ἔρως εἶναι κυνήγιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ κυ-
νηγὸς πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ καταδιώκηται
ὑπὸ τοῦ θηράματος.

ALPHONSE KARR.

Οὔτε ἀνδρὸς οὔτε γυναικὸς τὸ φρόνημα δύ-
νασαι νὰ γνωρίσῃς, ἐὰν δὲν δοκιμάσῃς πρότε-
ρον αὐτοὺς, ὥς περ τὰ ὑποζύγια.

Βιήποτε διὰ μικρὰν αἰτίαν ἀπολέσῃς φίλον
ἄνδρα.

THEOPHILUS.

Τὸ ἀργύριον, πόσον ἀσφαλὲς φάρμακον διὰ
τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ κακὰ! Καὶ εἰς τὰς
πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία, τρισευτυχὴς ἐκεῖνος
ὅστις θαψιλῶς ἐπιχέει τὸ βάλασμον τοῦτο εἰς
τὰς πληγὰς τοῦ ἄλλου!

Ὅστις δὲν εἶναι ἐγωῖστος, αἰσθάνεται τὴν
ἀξίαν τοῦ ἀργυρίου.

P. S. DE BERANGER.

Εἶναι ὁ ἔρως τ' οὐρανοῦ τὸ πῦρ· ὅστις τ' ἀρπάσῃ,
τῆς προμηθεὺς δεσμεύεται, ὥς οὗτος τιμωρεῖται.
Καὶ καθ' ἡμέραν ἡ ἐλπίς οἰκτρῶς τῷ ἀφαιρεῖται,
καὶ πάλιν ἀναφύεται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς πάσῃ.

..... Τῆς ἀναμνήσεως εἶναι βαθὺς ὁ πόνος.

A. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὅταν μᾶς καταλαμβάνῃ ἡ φιλοδοξία, μᾶς
ἀποχαιρετᾷ ἡ φρόνησις!

Νὰ περιστείλῃ τις τὴν ἐλευθερίαν ἵνα προ-
λάβῃ τὴν κατάχρησιν καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κα-
λὸν ἵνα προλάβῃ τὸ κακόν, εἶναι ὡς νὰ δικάσῃ
αὐτὸν τὸν θεὸν καὶ νὰ τῇ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἐ-
πλασε καλῶς τὸν κόσμον.

Ἡ μονομαχία ὠφελεῖ μόνον τὸν ἱατρὸν καὶ
τὸν νεκροθάπτην.

EDOUARD LABOULAIN.

Οὐδὲν ὠραῖ·εἰ τὸν ἄνθρωπον τόσο, ὅσον ἡ
εὐδαιμονία.

P. DE KOCK.

Ἡ νύξ δίδει εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους ὅλον τὸ
θάρρος, ὅπερ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἡ γυναικεία καρδία εἶναι ὄργανον, ὅπερ, ὅ-
πως ἡ φύσις, ἐπιστρέφεται τὸ κενόν.

ALPHONSE KARR.

ΔΙΑΤΙ ΣΙΓΑΣ;

Τῷ ποιητῇ Α. Σ.

Ὦ! διατί ἡ Μοῦσα σου σιγᾷ τόσοτον χρόνον;
Πῶς; ἡ φωνή της ἀγνοεῖ ὅποσον μᾶς ἠδύναι;
Ἐκαστος φθόγγος σου μικρὸν σκεδάζει ἕνα πόον
καὶ μίαν ἀλγηδόνα μας πᾶν ἥσυχμά σου πρᾶννει.

Τῆς ἀηδίας ἡ φωνὴ δὲν εἶναι γλυκύτερα
ἢ τὸς ἀπὸ τῶν πᾶν ὁσῶν τοῦ ἐρωτᾶς της ψάλλει.

Ἄς ἀκουσθῇ ἡ εὐθυμία μοι πῶς ἡ προτέρα,
Κ' ὑπὸ χαρᾶς ὡς πρότερον τὸ στήθος σου ἄς πάλιν.

Λάβε τὴν λύραν· τόνισον τὸ ἄσμα σου καὶ πάλιν
Τὸν ἦχον νὰ ἀκούσωμεν ποθοῦμεν τῆς φωνῆς σου,
Εἰς τέρψεων παντοειδῶν—λησμονήσον· τὴν ζάλην
Τὸ παρελθόν...τὰς λύπας σου, τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς σου.

Ἀφέθητι εἰς τὸ παρὸν... τὸ παρελθὸν λησμονέι,
Καὶ πῖε ὕδωρ ἄρθρον τῆς λήθης, εἰς τὴν ἄλγος
Εὐδαίμονες νὰ βέωσιν αἱ ὥραι σου, οἱ χρόνοι,
Ἀπόλαυε τὸ σήμερον· νὰ ἀποθανῇς μέλλεις...

Ἰούλιος 1870.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Εἰς τὸ Νεογόνον

Τοῦ φίλου μου *Ι. Χ. Κούρτελη*,
Αἰκατερίνην.

Βρέφος ἄθῳον, διατὶ εἰς ὅλον εὐθυμία;
*Ω! διατὶ χαρμασυνὸν τὰς χεῖράς σου κινεῖς;
Μικρά μου!... δὲν σὲ ἔτυψε πνοὴ βορρᾶς ἀγρία,
Καὶ μόνον δι' ἓν ἄθυρμα γνωρίζεις νὰ θρηνῇς!

Πόσον γλυκεῖα φαίνεσαι! πόσον ὠραία εἶσαι!
Πῶς προκαλεῖς καὶ ἀκοντὰ τὰ χεῖλ' εἰς ἀσπασμούς!
Πῶς εἰς θωπείας τέρπεσαι καὶ δι' οὐδὲν λυπεῖσαι,
Καὶ ὅλων ἀποδέχεσαι τοὺς ἐναγκαλισμούς!

*Ω! διατὶ τὸ ἄθυρμα αὐτὸ μακρὰν σου ρίπτεις;
Ἦργίσθης ἴσως; διατὶ; ἔχεις καὶ σὺ ὀργὴν;
Ἄλλ' ὅ,τι μὲ προσποιήσιν τὸ πρόσωπόν σου κρύπτεις,
Εἴτ' ἀνακύπτει εὐθυμία, ἐκβάλλουσα κραυγὴν.

Θέλεις νὰ παίξῃς! ὦ! ἐλθέ, ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω,
Τὰς ὀροσεράς σου παρειαῖς ἐλθέ νὰ ἀσπασθῶ
*Ω! πῶς τοιοῦτον ἄγγελον νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσω;
Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, σὲ θέλω, σὲ ποθῶ!

Πλὴν αὖριον; ὅτε ἀδρά, χαριεστάτη νεία,
Μικρά μου χάρις, καταστῇς κ' ἡ κόμη σου χρυσοῦ
Θὰ χύνει εἰς τοὺς ὦμους σου εὐώδη, καὶ ὠραία,
Ὅταν νεανίς θὰ γενῇς, τὸ βρέφος τῶρα σὺ;

Θὰ ρίπτεσαι τότε εὐθυμία ὡς νῦν καὶ μειδιῶσα,
Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ταχὺν καλοῦντός σε, μικρά;
Θὰ δέχεσαι φιλήματα, καθὼς καὶ τώρα, τόσα;
Θὰ εἶσαι τόσον εὐπιστός, ἀθῶα, ζωντανή;

*Ω! ἴσως τότε σοβαρὰ τὸν λόγον θ' ἀποτείνεις,
Τότε θὰ κύπτουν ἐμπροσθεν κυρία σεβαστῆς,
Παντοῦ περὶ θείλγητρα νεανικά θὰ χύνεις,
Κι' ὁ κόσμος τῶν χαρίτων σου θ' εἶναι θαυμαστῆς.

Τότε θὰ λέγῃς «κύριε» μὲ τὸ σεμνὸν σου ἦθος,
Καὶ θὰ σοὶ λέγουν ἅπαντες «ὠραία δεσποινίς».
Καὶ ὄντως θὰ μοὶ φαίνεται ἡ σήμερον ὡς μῦθος,
Ὅταν ὠραία σύζυγος καὶ θελκτικὴ γενῇς.

16 Μαρτίου 1872.

Α. Σ. ΑἰΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΦΕΥΓΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ἐν τῇ νεοδημῳ οἰκίᾳ τοῦ κ. Δεῦμέζη ἀνεκαλύφθη εἰς 1 1)2 μέτρου βάθος πῖθος λιθόκτιστος πλήρης ὑπολευκοῦ οἴνου, καλῶς ἐσφραγισμένος ὁ οἶνος αὐτός ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἐτῶν 500.

Ἐάν ὁ οἶνος πρὸ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς λαγῆνους ἢ εἰς βρέλια πρότερον θερμανθῇ μέχρι 60 βαθμῶν καὶ ἀκολούθως ἀποψυχθῇ, διατηρεῖται καλλίτερα ἀπὸ τὴν ὀξειάν αὐτοῦ ζύμωσιν. Τὸ αὐτὸ παρατηρήθη ὅτι συμβαίνει μὲ τὸν ζῦθον (τὴν μπύραν). Ἐάν ὁ ζῦθος προτοῦ νὰ γεμισθῇ εἰς φιάλας ἢ εἰς βρέλια, θερμανθῇ μέχρι 50 βαθμῶν, διατηρεῖται ἀξιόλογα καὶ δύναται νὰ ἀποσταλῇ εἰς μακρυνούς τόπους ἄνευ φόβου ζυνίσεως καὶ φθορᾶς αὐτοῦ.

* * Ἐν Μεδιολάνοις τῆς Ἰταλίας πολὺ γίνεται